

ตอนที่ ๑๘

หุบผาหมอก

ขณะเดินทางท่องป่า ผ่านมาถึงหุบเขาแห่งหนึ่ง ด้านซ้ายและขวาเป็นหินผาสสูงเสียดฟ้า มองไม่เห็นตะวัน บรรยากาศบนทางเดิน ที่อยู่ด้านหลังและด้านหน้า มีทัศนวิสัยที่ไม่ดี มองเห็นได้ไม่ไกลนัก เหมือนมีหมอกควันปกคลุมอยู่ แต่มันไม่ใช่หมอกควัน อากาศก็มีให้หายใจ ไม่อึดอัด แต่มันจะเย็นไปหน่อย พวกเขาเดินทางท่ามกลางบรรยากาศมืดๆ สลัวมานาน ไม่มีใครในขณะเดินทางจะบอกได้ว่า นี่เป็นเวลากลางวันหรือกลางคืน ลัดวป่าและผักป่า ก็มีซุกซม สามารถเก็บสะสมเป็นเสบียงได้เรื่อยๆ แต่ความเหนื่อยน้อย มันเรียกร้องให้พวกเขาต้องหยุดพัก แม้ว่ามันจะยังไม่มีค

มาดา มองเห็นซอกเขาแห่งหนึ่งอยู่ข้างทาง คล้ายทางเข้าถ้ำ ข้างในเป็นโพรงลึกเข้าไป เขาหยุดและชี้ให้พวกเด็กๆ ดู จากดู เห็นว่า น่าจะพักที่นี่กันก่อน จึงสั่งให้ทุกคน จัดเตรียมที่พัก หาฟืน ก่อไฟ ทำอาหาร ทำเขตป้องกันสัตว์ร้าย

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ ไม่มีวี่แววว่าจะมีตสนิท แต่กองไฟ ก็ถูกก่อก้อนขึ้น เพื่อขับไล่ความหนาวตลอดเวลาที่เดินทางมา พวกเด็กๆ และพี่เลี้ยงรู้สึกอ่อนเพลียกว่าทุกวัน พอมาเจอสภาพอากาศขมุกขมัว แบบนี้ พวกเขาอยากพักให้นานกว่าทุกครั้ง จากดู ล้ำรวจโพล่งหินอย่างละเอียด เห็นว่าเหมาะที่สุด เพราะเป็นโพล่งตันทึบ มีทางเข้าทางเดียว ระวังภัยได้ง่าย รวมทั้งอาหารที่หาได้วันนี้ ก็มากพอ ที่จะหยุดพักได้นานเท่าที่พอใจ

มาดากับชู อาสาอยู่ยามช่วงแรก ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นยามแรกหรือไม่

เสียงสัตว์ป่า ฟัวแลบ ปราบกฏขึ้นเป็นระยะ แต่พวกเด็กๆ และพี่เลี้ยงที่เหลือยังคงหลับไหล ความเงียบของป่า มักมีความชั่วร้ายซ่อนอยู่ มันค่อยๆ แอบแฝงคืบคลานเข้ามา ทุกคนนอนหลับสนิท ผากความปลอดภัยไว้แก่ผู้อยู่เวรยาม แต่ที่นั่นมันไม่เหมือนกับที่อื่นๆ ที่พวกเขาเคยผ่านมา

เมื่อความเงียบ กับความอ่อนเพลีย มันสามัคคีกัน มาดากับชู ก็เผลอหลับไป ปล่อยให้อสรพิษร้ายรูปร่างประหลาด คืบคลานเข้ามา ลำตัวของมันกลมรี ขนาดเท่าลำตัวคน ยาวราวสามช่วงตัวคนต่อกัน มีเกล็ดสีน้ำเงินเรืองแสง หัว

และซาเหมือนตะขาบยักษ์ มันคือตะขาบยักษ์ดี ๆ
นั่นเอง เพียงแต่ว่า ซาคู่หน้าและคู่หลัง ยาวกว่า
ทุกขา มันเลียคลานข้ามเชือกกันระว่างภัย ที่มา
ลาทำไว้ตอนก่อนนอน ไร้สัญญาณเตือนภัย ไร้
การเฝ้าระวัง มันค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้ๆ
พร้อมที่จะมอบความตายให้แก่ใครบางคนในที่นี้
ด้วยพิษร้าย ซึ่งไม่อาจคาดเดาได้ว่า มันซ่อนพิษ
อะไรไว้ที่ตรงไหน

สังข์ล้มตาศั้น เพราะรู้สึกมีสิ่งผิดปกติคือคลาน
เข้ามาใกล้ตัว

“ตัวอะไรเนี่ย!” สังข์ ตะโกน ทุกคนตกใจตื่น
ต่างคนต่างคว้าอาวุธที่อยู่ใกล้ที่สุด

สังข์ เอื้อย บันตู่ อยู่ซีกซ้าย ชู อัง และโสน
น้อย อยู่ซีกขวา หลังพึงผนังโพลงถ้า
เตรียมพร้อมเผชิญหน้ากับมัน โชคดีที่ยังมีแสงให้
มองเห็นมันได้ถนัด มาลากับจาดู อยู่ด้านหลังของ
เจ้าสัตว์ร้าย มันตกอยู่ภายใต้วงล้อม แต่ดู
เหมือนว่า มันเองก็มั่นใจในพิษของมันเช่นกัน
หางของมันตะวัดไต้ศัตรู จาดู หลบทัน แต่พลาด
ไปโดนเสาสำหรับผูกเชือกระว่างภัย จนหักขาดไป
ตอนนี้เขตรว่างภัยไม่มีประโยชน์อีกต่อไปแล้ว

จาก พุงหอกใส่ที่บริเวณหาง มันส่งเสียงร้อง
เบนหัวเข้าไปจาก จังหวะนั้น ลังซ์ ปล่อยลูกดอก
จากหน้าไม้ เลียบที่บริเวณลำตัว ขณะที่เคี้ยว
เหวี่ยงมีดพกเข้าไปตรงซอกขา มันวัดทางไปโดน
ลังซ์ กระเด็นออกไปด้านหน้าหลีบถ้ำ กระแทกกับ
โคนต้นไม้ใหญ่ จากใต้จังหวะ คิวามีต กระโดดเข้าไป
ใส่แทงบริเวณแผลเก่าที่เคยโดนหอก มันร้องเสียง
ดังขึ้น เหมือนหมูถูกน้ำร้อนลวก เอี้ยวตัวเข้าหา
จาก อีกครั้ง พร้อมกับวัดทางไปโดนกองไฟ ถ่าน
ไฟกระเด็นไปถูกลังซ์ ซึ่งยังนอนเจ็บอยู่ โสนน้อย
ถลาจะเข้าไปจุดไฟให้ลังซ์ลุกขึ้น แต่เข้าไป สัตว์ร้าย
มันกระโดดคร่อม ลังซ์ไว้

ขามถูกเงินเช่นนี้ ลังซ์นึกถึงคำสอนของเคน
ตั้งสติ และใช้เวทกล ลังซ์คว้าท่อนฟืนที่ โสนน้อย
โยนส่งไปให้ ยันสวนไปที่บริเวณใบหน้าของมัน
จนไม่สามารถฝงคมเขี้ยวไปที่เหยื่อได้ถนัด เลี้ยว
เวลาความเป็นความตาย สายตาของลังซ์
มองเห็นมีดพกของตน กับของหนังที่ใส่ไว้ตฤณา
ทาง หล่นอยู่ไม่ไกล ชูก็เห็นเช่นกัน แต่กลับเป็น
ฝ่ายตกตะลึง เหมือนถูกมนต์สะกดให้อยู่นิ่งๆ กับ
ที่ แต่สายตากลับสอดส่ายหาของบางอย่าง
มากกว่าสัตว์ประหลาดนั้น

“ชู” ลังชี้ ตะโกน

ชูได้สติ จึงกระโดดไปคว้ามืดพอกของลังชี้ ที่
หล่นตรงนั้น แต่ก็ยังดังเดเหมือนถูกสะกดจิต เมื่อ
สิ่งที่อยู่ในช่องนั้น อยู่ใกล้แค่เอื้อม

“แทงมันที่หัวใจ” ลังชี้ ตะโกนซ้ำ

สติของชูกลับคืนมาอีกครั้ง กำมืดไว้ในมือ
แน่น กระโดดเข้าใส่สัตว์ร้าย ปลายมืดที่มเข้าที่
ชอกคอ แต่แรงมันมีมากกว่า จึงสะบัดชูหลุด
กระเด็นไป สัตว์ร้ายเห็นว่า หย็ของมันไม่ใช่หมู
หรือแมลง จึงตะเกียกตะกายล่าถอยไป แต่ก็ไปได้
ไม่ไกล มันก็สงบแน่นิ่ง ไม่ไหวติง ลังชี้เดินไปเอา
มืดที่ยังปักคาอยู่ที่ชอกคอของมัน ชูเดินไปหยิบ
กระเป๋าน้ำดื่มคำ ค่อยๆ หยิบสิ่งที่อยู่ในนั้นออกมา
ดู พัดัน! แววดตาของเขาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป ม่าน
ตาเปิดกว้าง เปลี่ยนสีจากดำเป็นสีแดงอมเหลือง

มโนภาพศิระหิณแกะสลักรูปใบหน้าคนป่า
ผ่านดูเข้ามาในสมอง ตอนที่ยกลงไปในกระแ
น้ำวน “เจ้าจงเอาสิ่งนั้นมาให้ข้า” เสียงนั้นมันมี
อำนาจ สะกดชูให้ทำตามที่มันต้องการ

“ชู” ลังชี้ ยื่นมือไปขอกระเป๋านั้น แต่ชูยังดังเด

“ชู ส่งมันมา!” ลังชี้ ตะโกนซ้ำ

ม่านตาสีแดงอมเหลืองของชู เริ่มกลับคืนปกติ เขาถอนหายใจ พร้อมกับยื่นวัตถุนำทาง ส่งให้ผู้ครอบครอง สังขรับความมั่นใจมา เก็บไว้ในซองหนังเหมือนเดิม ต่อไปนี้ สังขเริ่มไม่ไว้ใจชูมากขึ้น เคียด โสณน้อย สบตากัน เข้าใจสถานการณ์นี้ดี

การต่อสู้ยกนี้ผ่านไป ด้วยความหวาดเสียวกว่าทุกครั้ง เพราะถูกโจมตีจากศัตรูโดยไม่รู้ตัวมาก่อน สร้างความเหน็ดเหนื่อยให้ไม่น้อย ทุกคนยังไม่หายตื่นตระหนกกันดี

“จะอยู่ หรือ ไปต่อ?” จาอู ขอความเห็นจากสังข

“รอให้ทุกคนหายเหนื่อยก่อนจะดีกว่า ถ้าไปต่อ เกิดไปเจอมันอีก จะเอาแรงที่ไหนไปสู้มัน อีกอย่างนะ ถ้าไปตอนนี้ ไปเจอฝนเราจะทำยังไง”

กองไฟ ถูกก่อขึ้นใหม่ เพื่อให้พวกเด็กๆ ได้นอนต่อ แต่การพักผ่อนคราวนี้ ไม่เหมือนครั้งก่อน พวกเด็กๆ นอนหลับไม่สนิท จากกับันตูดอยู่เวรยาม ชูหลับก่อนเพื่อน

ขณะนั่งเวรยาม ด้านหลังของจาอู ห่าง ออกไปเป็นผนังถ้ำที่ขรุขระ มีเงาของสมาชิกคนหนึ่งปรากฏที่ผนัง ค่อยๆ คลานไป เพื่อหยิบเอาของ

บางอย่าง ของคนที่นอนอยู่ แต่เงานั้นทำไมดำเร็ว
เมื่อเสียงหนึ่งดังแว่วๆ มาจากข้างนอก

“จาดู ... จาดู”

จาดู ที่กำลังนั่งหลับหงกอยู่ ก็สะดุ้งตื่น มองหา
ตำแหน่งของแหล่งเสียง ซึ่งอยู่ด้านนอกตรงข้าม
กับทางเข้าที่พัก จาดูค่อยๆ ลุกขึ้น ปล่อยให้บันตู
นั่งหลับไปก่อน เขาเดินออกไปดูที่ปากโพลงถ้า ว่า
เสียงเรียกมันอยู่ที่ใดกันแน่ มันอยู่ที่ใกล้นี้เอง
สักครู่ เขาก็ได้ยินเสียงคนเหยียบกิ่งไม้ บันตูลืมตา
ตื่นขึ้น มองตามหลังจาดูไป

ภาพที่อยู่เบื้องหน้าของจาดู สร้างความ
ประหลาดใจให้กับเขาเป็นอันมาก เขาแทบไม่เชื่อ
สายตาตัวเอง ไม่เสียงแรง ไม่เสียงเวลาเปล่า ใน
ที่สุดเขาก็เจอ

“ซาเงะ ... ซาเงะ” จาดู เรียกชื่อเมียรัก

ร่างผู้หญิงชาวป่า หน้าตาดี มาเย็นเรียกจาดูผู้
เป็นสามี อยู่ใต้โคนต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างออกไป
ด้วยความดีใจ จาดูรีบเดินไปหา แต่แล้ว ร่าง
ผู้หญิงนั้นก็หายไป ตอนเธอเดินผ่านต้นไม้ใหญ่ต้น
หนึ่ง จาดู เดินตามไปอีก บันตูไม่ไว้ใน
สถานการณ์ เกรงว่าอาจเกิดอันตรายกับจาดู

“จาดู” บันตูดุเรียก แต่เขาไม่ได้ยิน จาดูเดิน
ห่างออกไป บันตูดุสะกดรอยตามไปอีกทางหนึ่ง เขา
รู้สึกประหลาดใจ ที่เห็นจาดู เรียกชื่อเมียของเขา
ทั้งๆ ที่ข้างหน้าเขาไม่เห็นมีใคร หรือมีอะไร แต่จาดู
กลับรู้สึกแปลกใจที่ ซาเจะ เมียของตน เดิน
ถอยห่างออกไป จนทุกเส้นของบันตูดู พร้อมใจกัน
ลุกชูตั้งขึ้น ปากคอตันสะท้านด้วยความกลัว เมื่อ
เขาเห็นเลือดคำตัวใหญ่ กำลังแอบซุ่มอยู่ มันกำลัง
จับจ้องไปที่เหยื่อของมัน หางเริ่มส่ายไปมา จาดู
กำลังเดินเข้าไปหาเลือดคำโดยไม่รู้ตัว

“จะ จะ จา จาดู” บันตูดู พุดเสียงต่ำๆ ใน
ลำคอ พร้อมกับถอยหลัง ไปเหยียบกิ่งไม้แห้ง

“แคร๊ก!”

จาดู หันไปมองตามเสียงนั้น เห็นเมียรัก วิ่ง
ผ่านต้นไม้ใหญ่ไปอีกด้าน พอโพล่จากต้นไม้ใหญ่
มันกลายเป็นเลือดคำตัวใหญ่ เลี้ยววนที่แห่งความ
เป็นความตาย สถิติของจาดูกลับเข้าร่าง เขาตกใจ
สุดขีด เมื่อเผชิญหน้ากับอสูรร้าย กำลังตะครุบ
เหยื่อ ซึ่งไม่ใช่ตน

“โฮก! อ้าก! ก ก กร้าๆ ะ” เสียงนั้น มันตั้ง
ขึ้น สลับกับ สายฟ้าแลบแปลบๆ

จาก เห็นตั้งนั้น คิดอะไรไม่ออก คงปล่อยให้
เป็นหน้าที่ของสัตบุรุษชาตญาณ เท่านั้นเร็วกว่า
ความคิดเสียอีก มารู้อีกที่ ก็กลับไปถึงปาก
โพล่งถ้ำแล้ว ทิ้งปริศนาสัตว์ร้ายไว้ข้างหลัง เขามี
เวลาทบทวน เมื่อสติสัมปชัญญะ มาบรรจบกัน
ครบถ้วนสมบูรณ์ เขาระเบิดเสียงร้องให้ออกมา
เหมือนเด็ก ปลุกทุกคนตื่นขึ้น ลุกมาฟังเสียงร่ำไห้
ของเขา สลับกับเรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้น จากต้องมา
สูญเสียเมียรักไป และเสียเพื่อนร่วมทางไปอีกคน

“ห้า! บันตูกถูกเลือกกิน” โสณน้อย ตกใจแทบ
หมดสติ

“เสียพวกนี้ มันจะสวมวิญญาณของคนที่มี
ฆ่า แล้วแปลงร่างเป็นคนคนนั้น” ลังซ์ พูด

ความโศกเศร้าครั้งนี้ หน้าหนามากกว่าทุก
คราว ทุกคนยอมสูญเสียเวลา นั่งปลอบใจจากอยู่
พักใหญ่ จนรู้สึกว่าเขาคลายใจลงไปบ้าง โสณ
น้อย เริ่มรู้สึกท้อแท้และเป็นกังวล จึงถามจากไป
ว่า

“เมียของจากก็ตายแล้ว จากยังจะไปกับพวก
เราอยู่รึเปล่า?”

จากู ไม่ตอบ ความเศร้าโศกยังรุมเร้าเขาอยู่ พาให้ความสำนึกต่อภารกิจ พลอยหลับไหลไป ด้วย นั้นส่งผลไม่ดีต่อเพื่อนๆ ของเขาด้วยอย่างมาก พวกเขาเป็นเพื่อนรักกัน เลี้ยงเป็นเลี้ยงตาย มาด้วยกัน อัง ชู และ มาลา เข็มมั่น ในฝีมือและความสามารถของจากูอยู่ ยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจอะไรลงไป ... บรรยากาศเงียบๆ มันช่างยาวนาน สังข์มองหน้าพวกพี่เลี้ยง กิ่งอ่อนวอน กิ่งขอร้อง อัง มาลา สายหัว ชูก็ยังไม่ตัดสินใจ และจากู คือ กุญแจสำคัญ

“เมียของจากูก็ตายไปแล้ว จากู ยังจะไปกับพวกเราต่อไหม?” สังข์ ถามซ้ำ

จากู ก้มหน้านิ่ง ครุ่นคิด ชั่งน้ำหนักว่า เขาถูกสถานการณ์บังคับ หรือ เพราะสำนึกในคำมั่นสัญญา ที่ให้ไว้กับเคน เอื้อย โสณน้อย นั่งลง ช่างๆ จากู อย่างช้าๆ

“จากู สัญญา กับเคนไว้แล้วว่า จะไปส่งพวกเราให้ถึงที่ เรายังต้องพึ่งจากูอยู่นะ”

และแล้ว ความสำนึกก็ชนะความกลัว จากู ถอนหายใจ เงยหน้าขึ้นมองเตี้ยๆ รวบรวมสมาธิอีกครั้ง เรียกเอาความกล้าหาญกลับคืนมา เมีย

รักก็ตายไปแล้ว ภารกิจของเขาจบลงแล้วข้อหนึ่ง ถ้าเขากลับบ้านตอนนี้ ไปพบเคน ถ้าเคนถามถึง เต็ก เขาจะตอบเคนอย่างไร เคนเป็นผู้มีบุญคุณกับ เขามาก เคยช่วยเหลือเขาทุกอย่าง ถ้าเขาไม่ทำตามทีเคนขอร้อง ก็เท่ากับเขาผิดสัญญากัน วิถีชีวิตคนป่า คำมั่นสัญญา สำคัญยิ่งกว่าชีวิต คนที่ผิดสัญญาก็คือคนไม่มีสัจจะ ผีป่าจะไม่ให้อภัย

จาก มองหน้าพวกเต็กๆ อีกครั้ง แล้วพยักหน้า เพียงเท่านั้น บรรยากาศซึมเศร้าก็ถูกขับไล่ออกไป ดั่งซ์ เค็ดย และ โสณน้อย จึงยิ้มออกมาได้ ชูก็มีท่าทางมั่นใจขึ้นด้วยอีกคน

ขณะเดินทางที่เหลือ เต็ก ๓ คน กับพี่เลี้ยง ๔ คน เดินทางต่อไปได้ไม่นาน ก็พ้นเขตหุบผาหมอก ท้องฟ้ามืดครึ้มขึ้นมาทันที ไม่นาน พายุฝนฟ้าคะนองก็ตามมา การผจญภัยคราวนี้ เป็นช่วงที่ลำบากที่สุด ของพวกเต็กๆ ดูเหมือนว่า พายุฝนฟ้าคะนอง จะไม่หยุดลงง่ายๆ เหตุการณ์ร้ายๆ แทบเอาชีวิตไม่รอด ก็ผ่านมาแล้ว มันเป็นภูมิคุ้มกันที่ได้เป็นอย่างดี ทำให้พวกเขาสู้ทน ยอมฝ่าลมหนาวต่อไปได้เรื่อยๆ เมื่อจะได้ที่พักที่เหน็ดเหนื่อย แสงจากฟ้าแลบ มองเห็นแนวต้นไม้ใหญ่ข้าง

ทางเดิน การเดินทางฝ่าสายฝน เป็นไปด้วยความ
ล่าช้า

จาก จาตุ พาววกเต็กๆ เข้าพักที่ใต้ต้นไม้ใหญ่
ชั่วคราว เพื่อหลบฝนที่กำลังตกหนักมาได้พักใหญ่
เขาส่งสารพวกเต็กๆ มาก ที่ต้องมาเผชิญกับ
ความหนาวเย็น โสณน้อย ลั่นครีด้วยความ
หนาว เธอพูดเปรยกับเพื่อน อย่างหมดหวัง

“เราจะตายไหม เอ๊ย? เราหนาวเหลือเกิน”

สังข์ เขยิบเข้ามาใกล้ๆ โอบกอดเพื่อนๆ ไว้
“เราจะต้องรอด พอกับแม่ของพวกเขาเราอยู่นะ
เราจะต้องไปต่อ อดทนไว้โสนน้อย เราต้องไม่
ตาย”

ธรรมชาติ ส่งบททดสอบบทแรกมาให้พวกเขา
เพื่อพิสูจน์ความอดทน ความมุ่งมั่น ความตั้งใจ
จริง และแล้วพวกเขาก็สอบผ่าน ลักครู ฝนก็เริ่ม
ซาลง แต่ประกายไฟจากฟ้าแลบ ยังมีอยู่เป็นระยะ
มาตา สะกิดแขนจาตุ แล้วชี้ไปข้างหน้า พวกเขา
เริ่มมองเห็นทางรอดแล้ว เพราะข้างหน้ามีบ้าน
หลังหนึ่ง เมื่อเข้าไปใกล้ๆ มันเหมือนปราสาท
โบราณ ยืนตระมึนอยู่บนเนินเตี้ยๆ จาตุจึงพาพวก

เด็ก ๆ ฝ่าเมฆฝนที่เริ่มซาลงทุกขณะ ตรงไปยัง
ปราสาทลึกลับนั้น

มันเป็นอาคารตึกเก่าสามชั้นที่ดูเหมือนร้าง
ว่างเปล่า ไม่มีเจ้าของ หรือไม่ก็เจ้าของอาจตายไป
แต่จะด้วยเหตุผลอะไรก็ช่างเถอะ แต่ตอนนี้ พวก
เขาต้องการที่หลบฝนก่อนเป็นลำดับแรก ทุกคนรีบ
ย้ายตัวเอง และสัมภาระ เข้าไปที่บริเวณระเบียง
หน้าประตูทางเข้า จากอุโมงค์ประตูต่างๆ ที่มีค

“มีใครอยู่ไหม?” ลังซ์ ตะโกน ไม่มีเสียงตอบ
รับ

“สงสัยจะเป็นบ้านร้างมั้ง?” เค็ย พุด

มาดาค่อยๆ เขามือผลักบานประตู “เอี้ยคๆ”
มันก็เปิดออกได้ไม่ยาก เหมือนเข็ชเชิญแขกอย่าง
สุภาพ ในยามคับขันเช่นนี้ จะเป็นบ้านใครก็ช่าง
เถอะ ถ้ามีเจ้าของก็จะขอพักสักหนึ่งคืน แต่สภาพ
บ้านแบบนี้ เจ้าของคงไม่อยู่แล้วละ พวกเขาพากัน
เข้าไปข้างใน นับว่าเป็นคราวโชคดีสำหรับเด็ก ๆ ที่
บังเอิญมีที่พักค้างแรม แต่พวกเขาไม่รู้หรือว่า
โชคร้ายอาจตามมาก็ได้

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๙ การมาเยือน ของ
มนุษย์นอกจักรวาล (บทที่ ๗ ประตู่เวลาที่เรือน
ปีศาจ) ... กลับไปที่ เว็บบอร์ด คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>